

Sygn. akt III CZ 47/12

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Maria Szulc (sprawozdawca)

SSA Andrzej Nieduzak

w sprawie z powództwa F. Bank Polska S.A. z siedzibą w W.

przeciwko P. M.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 8 sierpnia 2012 r.,

zażalenia pozwanego na punkt II postanowienia Sądu Okręgowego

z dnia 23 lutego 2012 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy oddalił na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. zażalenie pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego, którym została zasądzona na rzecz powoda kwota 2417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za pierwszą instancję oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 600 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Pozwany zaskarżył zażaleniem punkt drugi tego postanowienia w przedmiocie kosztów postępowania zażaleniowego i zarzucając naruszenie art. 328 § 2 w zw. z art. 361 k.p.c., art. 98 § 1 k.p.c. i § 6 pkt 3 w zw. z § 13 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione co do zarzutu naruszenia art. 328 § 1 k.p.c. Obszerne uzasadnienie zaskarżonego postanowienia zawiera wyłącznie motywy rozstrzygnięcia co do prawidłowości orzeczenia Sądu Rejonowego w zakresie kosztów postępowania za pierwszą instancję. Odnośnie do kosztów postępowania zażaleniowego nie została w ogóle wskazana podstawa prawna orzeczenia i podstawa ustalenia kosztów tego postępowania na kwotę 600 zł. Zasądzona przez Sąd Okręgowy kwota nie wynika z przepisów regulujących wysokość opłat za czynności radcy prawnego, a w aktach sprawy brak jest danych wskazujących na poniesienie przez powódkę innych kosztów, niż koszty zastępstwa procesowego. Wynagrodzenie pełnomocnika strony powodowej podlega ustaleniu na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.). Zgodnie z przepisem § 6 ust. 3 w zw. z § 12 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia, przy wartości przedmiotu sporu 2383 zł stawka minimalna w postępowaniu zażaleniowym wynosi 25 % stawki minimalnej (600 zł) tj. 150 złotych. Jeżeli zatem strona pozwana została uznana za stronę

przegrywającą sprawę, a Sąd drugiej instancji zamierzał podwyższyć należne pełnomocnikowi powoda wynagrodzenie, to powinno to znaleźć odzwierciedlenie w motywach. Nie jest natomiast słuszny zarzut naruszenia art. 98 § 1 k.p.c. uzasadniony tym, że pozwany jako strona wygrywająca sprawę co do *meritum*, nie może być uznany za stronę przegrywającą w postępowaniu zażaleniowym co do kosztów procesu. Zgodnie z zasadą unifikacji (art. 108 § 1 k.p.c.) i zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 k.p.c.), stronie wygrywającej proces należy zwrot kosztów całego postępowania we wszystkich instancjach, w tym również kosztów postępowań incydentalnych (choćby je wygrała strona przeciwna), ale toczących się do czasu wydania orzeczenia kończącego sprawę co do *meritum*. Postępowanie zażaleniowe w przedmiocie zwrotu kosztów procesu jest postępowaniem odwoławczym, do którego poprzez art. 397 § 2 k.p.c. stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu apelacyjnym. Toczy się po uprawomocnieniu orzeczenia kończącego sprawę jedynie w tym jej fragmencie, co do którego przepisy postępowania cywilnego przewidują wniesienie odrębnego od apelacji środka zaskarżenia, a zatem rozstrzygnięcie o kosztach tego postępowania uzależnione jest wyłącznie od jego wyniku.

Mimo zatem niezasadności zarzutu naruszenia art. 98 § 1 k.p.c. w kontekście jego uzasadnienia, uchybienie przepisowi art. 328 § 1 k.p.c. powoduje, że zaskarżone postanowienie nie poddaje się kontroli instancyjnej i z tego względu orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁵ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i 397 § 2 k.p.c.